

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμούντες χρόνον
στην κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἐγκακία και χίλιαι κί' ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ και λεπτά.

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἑμῖ.

Συνδρομὴ γιὰ κἄθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἰναι μ' ὄνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὄμως μῆρα—δὲ κτὼ φράγκα και ἀ' στὸ χέρι.

Μάρτη τριανταμία,
καθ' ὅλα νημερία.

Ὅρθοῦντα πέντε και ἑνκακί' ἀμάμη,
κατευόδιο, Βίκτωρ, χαίρε, φίλη Ρώμη.

**Μετὰ Μουσά λυπημένη ξαναφάλλει
τὴν μνήμη τοῦ Τρικουπῆ τὴν μεγάλην.**

Ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια
μὲ τόση καταφρόνιᾳ
ὀστὴ μάννα τὴ φτωχῇ,
τόσο και μεγαλόνει
κι' ἡ μνήμη τοῦ ριζόνει
ὀστου γένους τὴν ψυχῇ.

Ὅσο περνοῦν οἱ χρόνοι
χωρὶς νὰ ἡμερώνη
μὲ λίγη ἑαστεριά,
τόσο μ' ἀρώστατο χρώμα
ὀστου τάφου τοῦ τὸ χῶμα
ζητοῦν παρηγοριά.

Ὅσο φαρμακεροὶ
διαβαίνουν οἱ καιροί,
τόσο ὀ χαμός τοῦ θλίβει,
τόσο τὸ δάκρυ χύνεται,
κι' ὀ πάρος τοῦ τὸν κρύβει
τάφος ἐλπίδων γίνεται.

**Τὸν κύριον Τιτόνι τὸν Θωμᾷ
κι' ὀ Φασουλῆς μὲ γέυμα τὸν τιμᾷ.**

Φ.— Κύρ Τιτόνι, καλοσητέρα,
μπεὶν βενουτο, μπουαστέρα.

Τι χαρὰ μου, τί τιμῇ,
ποῦ τοσοῦτον μὲ τιμᾶτε,
κι' ἤθατε κι' ἔδω νὰ φατε
τοῦ σπιτιοῦ μου τὸ ψωμί.

Εἶπα τοσὶ κατ' ἀρχάς, διπλωματικὸ ξεφτέρει,
νὰ σὲς δώσω τραντακτὸ σὰν τὸν κύριον Σερπιέρη,
πλὴν ἡ σκέψις ἡ δευτέρα
εἶναι πάντα σοφωτέρα,
κι' ἀπεράσια τὸ τοσὶ σὰν γενναῖος πατριώτης
γεῦμα νὰ τὸ κάνω πρώτης.

Καλῶς ἤλθε, κύρ Τιτόνι,
και' στὸ πλούσιο εἶλονι
τοῦ κυρίου Φασουλῆ.

Ποῦ' στὸν Πρέσβυ τὸν Μπολλάτη
και' σὲ κἄθε διπλωμάτη
διπλωματικῆς μιλεῖ.

Βγάλ' ὄς κάτς τὸ καπέλο
ἐμπροστὰ' στὸν Μιραμπέλο,
χαίρετ' ὀ τὸν Φαραβέλι
και' τὸν Ναύαρχο Μακρᾷ,
χαίρετ' και' τὸν Μπολλάτη
και' τὸν κἄθε Στρατηλάτη
και' τὸ κἄθε μακαριωτόν.

Χαίρε, πόλις Ἀθῆνῶν,
πανηγύρεις, Βάγχοι, λαδοί,
χαίρε, ὀτε Παρθενῶν,
Κεπτῶλιον και' Ρώμη.

